

Нѣщо ме бодна подъ лъжичката. Мина ми презъ ума да му искамъ прошка и да му цѣлуна ржка, но се побояхъ отъ другаритѣ си. Па и една скрита суетна гордостъ, че съмъ по-силенъ отъ Татата, ме въздържаше.

За станалото научи учителѣтъ. За поука на другитѣ, той ме държа цѣлъ часъ на колѣне и ме наковлади на татя. Но тая поука не помогна другиму, освенъ на мене.

Вечерѣта, когато се нахранихме, тате се обърна къмъ мама: „Знаешъ ли, какво е направилъ голѣмиятъ ни хубостникъ?“ Мама изгледа и мене, и него. Но тате, който не очакваше отговоръ, продължи: „Днесъ свалилъ Татата Иванъ.“ Азъ наведохъ глава не толкова отъ страхъ, колкото отъ страмъ.

— Тѣй ли? Свалилъ? Че какъ?

— Че колко му трѣбва на човѣчеца? Дръпни го само, и стига.

Мама сбра устни и ме стрелна: — Не те е срамъ. Азъ родихъ синъ да повдига хора, а не да ги събаря. . . .

— Слушай, малки пехливанино, — подзе тате, — като ще се боришъ нѣкога, бори се съ здрави хора, а не съ хора безъ крака. Такъвъ човѣкъ и баба знае да завалѣ. Борбата е борба съ здрави и равни хора. Съ луди и сакати който се бори, лудъ и сакатъ става. Разбра ли? Тѣй да знаешъ. — Лудъ и сакатъ... После, като ме притегли до себе си, продължи: отвори си сега